

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βουαροζέ σηκώθηκε ἔπάνω, πήρε τὴν καρμπίνα του κ' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγει.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε ὁ Πέτες.

— Πᾶω νὰ ρίξω μιά ματιά γύρω στὸ δάσος. Βλέπω καλὰ, ὅπως ξέρεις, καὶ στὸ σκοτάδι καὶ θέλω νὰ ἰδῶ ποῦς διάβολος τριγυρίζει τόσο κοντὰ στὴ φωτιά μας. Ἄν ἦταν φίλος, θὰ παρουσιαζότανε. Ὡστόσο, ἔχε τὰ μάτια σου τέσσερα ὄσα λείπω. Δὲν θ' ἀργήσω καὶ πολὺ.

Μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ Βουαροζέ, ὁ Τιβούρκιος ξύπνησε. Ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε τὴ φωτιά, τὴ φιλικὴ μορφή τοῦ Πέτε καὶ ἤσπασε.

— Κοιμήθηκες καλὰ, νέε μου; τὸν ρώτησε ὁ Πέτες.

— Ναι, πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ὁ Τιβούρκιος. Ὁ ὕπνος αὐτὸς μοῦκανε μὲγάλο καλὸ καὶ σὰς ἐχαριστῶ γιατί με δεχθήκατε κοντὰ σας.

— Κάθησε πὺ κοντὰ τὴν φωτιά νὰ ζεσταθῆς. Ἡ ὑγρασία εἶνε τοσοῦτηρ τὴ νύχτα.

— Κι' ὁ γενναῖος σύντροφός σας ποῦ εἶνε; ρώτησε ὁ Τιβούρκιος, κωτίζοντας γύρω του.

— Δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω. Πῆγε νὰ κάνῃ ἕνα γύρο στὸ δάσος. Σὲ λίγο θὰ εἶν' ἐδῶ.

Πραγματικῶς, ἔπειτ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Βουαροζέ ξαναγύρισε.

— Δὲν εἶδα κανένα, εἶπε. Τὸ δάσος εἶν' ἥσυχον. Ὡστόσο, τ' αὐτὶ μου δὲν γελίστα ποτέ. Ἄς ἔχουμε τὸ νου μας.

Γύρισε κατόπιν στὸν Τιβούρκιο, τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα συμπαιθείας καὶ συνέχισε:

— Ξύπνησες, παιδί μου; Ὡραία! Τώρα θὰ πεινάς βέβαια. Σοῦ φύλαξα ἐδῶ, πάνω σ' ἕνα στρώμα ρίγανης, λίγο ψητὸ. Γέμισε τὸ στομάχι σου, πῆς ἀπ' τὸ παγοῦρι μου καὶ τὸ σχετικὸ ρακὶ καὶ θὰ νοιώσης τὸν ἐαυτὸ σου μὰ χωρὰ.

Ὁ Τιβούρκιος δὲν περιμένε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῖν. Πῆρε τὸ χρέας ποῦ τοῦ εἶχε φυλάξει ὁ κνηγός κ' ἄρχισε νὰ τρώῃ.

Ὁ Βουαροζέ κάθησε πλάι του.

Ὁ Πέτες ἔαυλώθηκε κοντὰ στὴ φωτιά καὶ εἶπε, τεντώνοντας τεμπέλεια τὰ πόδια του:

— Θὰ κοιμηθῶ λίγο. Κοιράστρια ὄσα νὰ πάσω αὐτὸ τὸ ἀργαλόχο...

Καὶ πραγματικῶς, δὲν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κ' ὁ σύντροφός τοῦ Βουαροζέ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ.

Ἐνῶ ὁ Τιβούρκιος ἔτρωγε, ὁ Βουαροζέ εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του ἔπάνω του. Χίλιες—δύο ἐρωτήσεις ἔφταναν ὡς τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ δίσταζε νὰ μιλήσῃ.

Μιά τρομερὴ πάλι γινόταν στὴν ψυχὴ του.

Ἐπὶ τέλους δὲν συγκρατήθηκε.

— Πές μου, παιδί μου, ρώτησε τὸν Τιβούρκιο, τί γύρισε μαζί με τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους φιλοξενεῖ στὴν ἔταινί του ὁ δὸν Αἰγιοστίνος; Εἶσα ἀπ' τὴ συντροφιά τους;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Τιβούρκιος. Τυχαῖος συναντήθηκα μ' αὐτούς. Κι' ἐπειδὴ ἐρχόμουν κ' ἐγὼ στὴν ἔταινι, ἀκολούθησα τὴ συνοδεία τους. Μὰ δὲν ἀργήσω νὰ καταλάβω πὺς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπάρχουν ἄσπονδοι ἐχθροὶ μου. Μοῦ ἔκλεψαν ἕνα σπουδαῖο μυστικὸ. Μοῦ πήραν τὴ γυναῖκα ποῦ ἀγαποῦσα...

— Γιὰ ποῦ μυστικὸ μιλᾶς, νέε;

— Θὰ σὰς τὸ πῶ ἀμέσως, γιατί με δεχθήκατε κοντὰ σας με τόσο καλωσῆν, γιατί καταλαβαίνω πὺς μιλῶ μ' ἀνθρώπους τιμίους καὶ γενναίους καὶ γιατί ἔχω ἀκριβὸς ἀνάγκη ἀπ' τὴ βοήθειά σας, γιὰ νὰ σώσω τὸ θησαυρὸ μου.

— Τὸ θησαυρὸ σου;

— Μάλιστα. Κατέχω τὸ μυστικὸ ἐνὸς θησαυροῦ, ποῦ βροῖσκειται στὰ βάθη τῶν δασῶν αὐτῶν, στὸ κέντρον μιάς μικρῆς κοιλάδος. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἄρθρον χρυσῶν. Κι' ἂν με βοηθήσετε νὰ φτάσω ὡς ἐκεῖ, ἂν με ὑπερασπίσετε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου, θὰ μοιράσω τὸ θησαυρὸ αὐτῶν μαζί σας. Γιατί μόνον σὲ μένα ἀνήκει. Πρόκειται περὶ μυστικοῦ οἰκονομικοῦ, τὸ ὁποῖο μοῦ ἔκλεψαν. Δέχεστε, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Βουαροζέ χαμογέλασε με καλωσῆν κ' ἀπάντησε:

— Ἄκουσε, παιδί μου, τί θὰ σοῦ πῶ. Ὅσο θὰ εἶσαι κοντὰ μας, κανένας δὲν θὰ τοῖμήσῃ οὔτε νὰ σ' ἀγγίξῃ. Ὁ ἐχθρὸς σου θὰ εἶνε κ' ἐχθρὸς μας. Μὴ μιλᾶς ὅμως στὸ γέρο κνηγὸ γιὰ χρυσᾶρι. Τί νὰ τὸ κάνω ἐγὼ, παιδί μου, τὸ χρυσᾶρι; Μοῦ εἶνε ἐντελὸς ἄχρηστο τὸ καταραμένο αὐτὸ μέταλλο. Ὁ μόνος πόθος ποῦ ἔχω, εἶνε νὰ πεθᾶνω μέσα στὰ δάση αὐτὰ, στὰ ὁποῖα πέρασα τίς ὡραιότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δὲν θὰ μ' ἀναγκάσῃ ν' ἀφήσω τὴ ζούγκλα. Ἐδῶ θὰ σβῶσω μὰ μέρα, ἐδῶ θ' ἀναπαυθῶ, κάτω ἀπὸ κανένα γέρικο δέντρο...

Ὁ Τιβούρκιος νόμιζε πὺς ὁ Βουαροζέ θάδειχνε ἐνδιαφέρον, ἀκούοντας νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ χρυσᾶρι, γιὰ πλοῦτη. Μήπως δὲν ἦταν λάμπρτος; Τὸν ἐλύπησε συνεπῶς πολὺ ἡ ἀδιαφορία τοῦ γηραιῶ κνηγῶ.

Μὰ ὁ Βουαροζέ τὸν ἔβγαλε γρήγορα ἀπ' τίς θλίβερές του σκέψεις.

— Γιὰ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς ἕνα τέτοιο μυστικὸ, τοῦ εἶπε, καὶ γιὰ νὰ ἤϊπᾶς τὴ βοήθειά μας, σημαίνει πὺς εἶσαι μόνος ἐπὶ τὸν κόσμο. Εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ;

— Ναι, ἀποκρίθηκε στενωζοντας ὁ Τιβούρκιος, εἰμὰ ἔρημος στὸν κόσμο. Οἱ γονεῖς μου πέθαναν. Δὲν ἔχω κανένα ποῦ νὰ ἐνδιαφερέται γιὰ μένα.

— Οἱ γονεῖς σου πέθαναν εἴτες; ρώτησε ὁ κνηγός. Καὶ ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς σου, νέε;

Ὁ Βουαροζέ περίμενε τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου μ' ἀγωνία.

— Πατέρας μου, εἶπε ὁ Τιβούρκιος, ἦταν ὁ Μάρκος Ἀρελλιάνος. Τὸν ἐδολοφόνησαν στὰ δάση αὐτὰ κ' ὀρμιστήκα πᾶνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς μητέρας μου, δταν ψηφωραγοῦσε, νὰ ἐκδικηθῶ σκληρὰ τὸ δολοφόνο του.

Ἡ ἀπάντησιν τοῦ νέου ἀπογοήτευσε τὸ Βουαροζέ.

— Δὲν εἶνε ὁ Φάβιος, ψιθύρισε. Κι' ὄσα τοῦ μοιάζει τόσο!...

— Γιὰ ποῦν Φάβιο μιλᾶς; ρώτησε ὁ Τιβούρκιος.

— Μὴ μ' ἐρωτᾶς, παιδί μου. Καὶ μὴ με παρεξηγῆς. Με παρέσυραν ἡ ἀναμνήσεις μου...

Ἔγινε σιωπὴ γιὰ μερικὲς στιγμῆς.

Ὁ Βουαροζέ κ' ὁ Τιβούρκιος βυθίστηκαν σὲ σκέψεις.

Ἔξαφνα ὁ νέος ἀναστένανε καὶ ψιθύρισε:

— Οἱ γονεῖς μου... Οἱ ἀληθινοὶ γονεῖς μου... Ποῖός ἔξερει, Θεέ μου!...

Ὁ Βουαροζέ ἄκουσε τίς φράσεις αὐτῆς τοῦ νέου καὶ τινάχτηκε σάν νὰ τὸν εἶχε δαγκώσει φρεῖδι.

— Τί εἶπες, παιδί μου; ρώτησε βαθεῖα συγκινημένος. Τί ἐνοούσες με τὰ λόγια σου αὐτὰ; Δὲν ξέρεις λοιπὸν τοὺς πραγματικὸς γονεῖς σου;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Τιβούρκιος.

— Κι' ὁ Ἀρελλιάνος;

— Ἦταν θετός μου πατέρας.

Ὁ Βουαροζέ ἄφησε ἕνα βρυχηθῖο, ὅμοιο με τοῦ λιονταριοῦ ποῦ ξαναβροῖσκει τὸ μικρὸ του. Γεμίτος συγκίνησι, με τὰ μάτια ὑγρά.

τινάχτηκε ὀρθιος, ἄρπαξε ἀπ' τὴ φωτιά ἕνα κοῦτσουρο, τὸ πλησίασε σὸ πρόσωπο τοῦ νέου κ' ἄρχισε νὰ τὸν κωτίζει ἐπιμύημα.

— Τὸ χέρι τοῦ ποῦ κρατοῦσε τὸ ἀνοικτὸ κοῦτσουρο, ἔτρωγε.

Ὁ τρομερός, ὁ ἀδάμαστος γίγαντας κατεῖχτο ἀπὸ ἐξαιρετικὴ συγκίνησι.

Ὁ Τιβούρκιος ἦταν καταπληκτος. Γιατί τὸν ἐξήταξε ἔτσι ὁ γηραιὸς κνηγός; Γιατί ἦταν τόσο συγκινημένος;

Μερικὰ δευτερόλεπτα σιωπῆς καὶ ἀγωνίας ἐπέρασαν.

Ἡ καρδιά τοῦ Βουαροζέ χτυποῦσε μέσα στὸ σιδερένιο στήθος του, σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπᾶσῃ. Ἐλπιζε πὺς ὁ Τιβούρκιος ἦταν ὁ Φάβιος Μεδιάνας, τὸν ὁποῖο εἶχε σώσει ἄλλοτε ἀπ' τὴ μαγία τῶν κημάτων καὶ εἶχε ἀγαπήσει σάν παιδί του, γιὰ νὰ τὸν ξαναχάσῃ σὲ λίγο, σὲ μιά φρικτὴ ναιμαχία με πειρατὰς, ἐλπίζε κ' ἀτελειζότανε συγγρόνος.

Ἐπὶ τέλους ἔσκηψε κοντὰ στὸν Τιβούρκιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές μου, παιδί μου, δὲν θυμᾶσαι τίποτε ἀπ' τὰ περασμένα; Ἀπολύτως τίποτε;

— Σχεδὸν τίποτε, ἀπάντησε ὁ Τιβούρκιος. Τὰ χρόνια ποῦ πέρασαν, σκότισαν τίς ἀναμνήσεις μου. Καὶ δὲν ξέρω ἀπ' ὄσα θυμᾶμαι,

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΑΣΤΕΡΙ

Ποῖός ἔξει ποτέ θάρρα νὰ σὲ βρῶ
στ' ἀστέρια τὰ τετραγῆλα, τὰ αἰλινα,
ἀστέρι μου, ἀσπασίλευτο, λευκῆρο
κ' ἀγέραστο ἀπ' τὰ πάθη κ' ἀπ' τὰ
(χρόνια.

Ποῖός ἔξει ποτέ θάρρα νὰ σὲ βρῶ
μὲ σένα, φῶς οὐράνιο, νὰ ζήσω,
τ' ἀθάωτητα σιμά σου νὰ θεωρῶ
τ' ἀγκῶριστα σιμά σου νὰ γνωρίσω.

Ποῖός ἔξει ποτέ θάρρα νὰ σὲ βρῶ
ἀφίνοντας τὸ πέλαγο τοῦ κόσμου
τ' ἀπέραντο, τὸ μαῦρο, τὸ πικρὸ
ποῦ χάνεται στὰ βάθη του τὸ φῶς μου.

Ποῖός ἔξει ποτέ θάρρα νὰ σὲ βρῶ,
μὰ τρέμω πάλι μήπως καὶ σὲ χάσω,
μὴν τύχει καὶ γιὰ κόσμο ἀστροφωτέρῳ
τὸ τίποτε, τὸ ἀνύπαρκτο ἄ-

(γκαλιάσω.
Μ. ΜΑΛΛΑΚΑΣΗΣ